

РЕШЕНИЕ

№ 2970

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 28.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **134** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Е., гражданин на Република Турция, чрез процесуалния му представител адв. Н. М., против Отказ на Дирекция „Българско гражданство“ за признаване на българско гражданство, обективиран в Удостоверение с изх. № 460/2018 г. С процесното удостоверение, на основание чл.39, ал.1 от Закона за българското гражданство (ЗБГ) Министерството на правосъдието (МП) дава уверение, че М. Е., [дата на раждане] в [населено място], държава Турция, не е български гражданин.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на процесният отказ, обективиран в Удостоверение с изх. № 460/2018 г., като постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Твърди се, че майката е родена в България и че същата има единен граждански номер и това е основание за придобиване на българско гражданство. Сочи, че не е взета под внимание клетвена декларация на майката от 06.12.1991 г., че същата не се е изселвала за периода до 1979 г. от Република България по изселнически спогодби. Неправилно органът извел изводи, че не се доказвало българското гражданство на майката от удостоверение № 4221/06.12.1991 г., издадено от МП, Дирекция „Българско гражданство“, че тя не фигурирала в списъка на лишените или освободени от българско гражданство. Жалбоподателят счита, че като лице с поне един родител български гражданин, има право да придобие българско гражданство. Моли съда да отмени отказа, обективиран

в Удостоверение с изх. № 460/2018 г.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата. Сочи, че с процесното удостоверение се опитват да тълкуват закона в отделни негови части и се правел извод, който не кореспондира с представените писмени доказателства. Претендира направените по делото разности.

Ответникът – Държавен експерт в дирекция „Българско гражданство“, МП, редовно уведомен, се представлява от юрк. Д., който оспорва жалбата. В представени писмени бележки от 01.06.2020 г., излага доводи за недопустимост на жалбата. В случай, че същата бъде приета за допустима, моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Излага подробни съображения в тази насока. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за установяване наличието на българско гражданство е започнало по постъпила молба чрез [община] от М. Е. с рег. № 460/05.02.2018 г.

Според данните посочени в молбата, М. Е. е [дата на раждане] в [населено място], Република Турция от родители Д. Е. Ю., [дата на раждане] в [населено място], Република България и А. Е., [дата на раждане] в И., Турция. Към молбата са приложени препис-извлечение от регистрация на раждане № 528 на М. Е., издадено от Дирекция „Население“ – [населено място], Република Турция и удостоверение № 429/31.01.2018 г. от [община], като в удостоверението е посочено, че бащата е с турско гражданство – починал, а майката е с двойно гражданство – българско и турско. Приложено е и заверено копие от личен регистрационен картон на майката, съставен в Република България. Към молбата не е приложена сочената в жалбата клетвена декларация от 06.12.1991 г. Представено е и копие на официален документ, удостоверяващ изселването на майката на жалбоподателя Е. – писмо от 15.03.2017 г. от Главна дирекция „Държавни архиви“, Министерски съвет, Република Турция, ведно с изселническо удостоверение и писмо с информация за доброволни изселници. В цитираното писмо е посочено, че Д. Е., заедно със своите родители е пристигнала в Турция на 15.09.1971 г. като изселник. В изселническото удостоверение се сочи, че семейството е с турска националност и предишно гражданство – българско.

По делото е представено още: 1. Удостоверение за постоянен адрес на Д. Е. Ю., издадено на 14.08.2019 г. 2. Удостоверение № 422/06.12.1991 г. издадено от МП, Дирекция „Българско гражданство“, видно от което Д. Е. Х. не фигурира в списъка на лицата лишени или освободени от българско гражданство, като същото не е доказателство, че приносителят е български гражданин; 3. Лична карта на Д. Е. Ю., гражданство – българско, издадена на 30.08.2016 г., валидна до 30.08.2026 г.

Въз основа на така подадена молба е постановено процесното удостоверение, с което на основание чл.39, ал.1 от ЗБГ, Министерството на правосъдието дава уверение, че М. Е., [дата на раждане] в [населено място], държава Турция, не е български гражданин.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице, за което е налице правен интерес от обжалването, в рамките на законоустановения

преклузивен срок, насочена срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното удостоверение е издадено от компетентен орган – държавен експерт в отдел „Оценка и анализ на документацията“, Дирекция „Българско гражданство“, съгласно представена Заповед № ЛС-04-536/03.10.2018 г.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Видно от доказателствата по делото – препис-извлечение от регистрация на раждане № 528 на М. Е., издадено от Дирекция „Население“ – [населено място], Република Турция и удостоверение № 429/31.01.2018 г. от [община], М. Е. е [дата на раждане] в [населено място], държава Турция, а като негови родители са вписани: майка Д. Е. Ю., [дата на раждане] в [населено място], Република България и А. Е., [дата на раждане] в И., Турция. Видно от удостоверението бащата е с турско гражданство – починал, а майката с българско и турско гражданство.

Не се спори между страните и се установява от доказателствата по делото, че през 1971 г. семейството на М. Е., е напуснало страната и се е установило трайно в Турция като изселници, което се потвърждава от писмо от 15.03.2017 г. от Главна дирекция „Държавни архиви“, Министерски съвет, Република Турция, ведно с изселническо удостоверение и писмо с информация за доброволни изселници. В цитираното писмо е посочено, че Д. Е., заедно със своите родители е пристигнала в Турция на 15.09.1971 г. като изселник. В изселническото удостоверение се сочи, че семейството е с турска националност и предишно гражданство – българско.

По силата на чл.16, ал.2 от Закона за българското гражданство, обн. ДВ, бр.79 от 11 Октомври 1968г., отм. ДВ, бр.136 от 18 Ноември 1998г., в редакцията на разпоредбата преди измененията ѝ с ДВ, бр.36 от 8 Май 1979г., ДВ, бр.64 от 15 Август 1986г. и ДВ, бр.38 от 19 Май 1989г., български гражданин от небългарска народност, който се изсели от страната, загубва българското си гражданство със самото изселване. От приложените документи е видно, че майката на жалбоподателя Е. е лице от небългарска народност, което се е установило през 1971 г. на територията на Република Турция и е приело нейното гражданство, което означава, че същата е изгубила българското си гражданство не по собствено желание, а по силата на факта на изселването. Не се споделят доводите на жалбоподателя, че не е взета под внимание клетвена декларация от 06.12.1991 г., че майката Д. Е. Ю. не се е изселвала за периода до 1979 г. от Република България по изселнически спогодби, тъй като тази декларация не е приложена по делото. Поради изложеното според настоящия състав в настоящия случай е осъществена хипотезата на чл. 16, ал. 2 от ЗБГ, в редакцията от ДВ, бр. 79 от 1968 г.

Предвид разпоредбата на чл. 6 от ЗБГ, в редакцията от ДВ, бр.38 от 19 Май 1989г., действаща към момента на раждането на М. Е., български гражданин по произход е всяко лице: а) родителите на което са български граждани; б) единият родител на което е български гражданин, ако другият родител е неизвестен или е лице без гражданство, с неустановено гражданство или с неизвестно гражданство; в) родено в Н. република България, ако единият родител е български гражданин, а другият родител е чужд гражданин; г) родено в чужбина, ако единият родител е български

гражданин. Към датата на раждане на М. Е. - 22.11.1993 г., неговата майка не е била български гражданин, поради което съдът счита, че жалбоподателят не е български гражданин по произход.

Приетите по делото доказателства, обратно на твърденията на ищеца, не обосновават безспорен извод, че той е лишен от признаване на българско гражданство именно с Удостоверение изх. № 460/2018 г., тъй като същия не е български гражданин по произход.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на Дирекция „Българско гражданство“, МП следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 100 лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Е., гражданин на Република Турция, против Отказ на Дирекция „Българско гражданство“ за признаване на българско гражданство, обективиран в Удостоверение с изх. № 460/2018 г.

ОСЪЖДА М. Е., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] да заплати на Дирекция „Българско гражданство“, Министерство на правосъдието сумата от 100,00 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: